

чець. Азъ шепна на Петра тѣзи си съображения. Той ме гледа тъжно-мечтателенъ: да би се налучкало отъ кжде иде това злато! Освенъ, че ще се „построй желѣзница“ подъ „Смѣдовецъ“ и ще се „прекара рѣка“ презъ Върбовчець, но Петъръ би могълъ да литне, като птичка, и да кацне срѣдъ София — въ музикалната академия. . .

Ружинци ме изненада съ явление, което не е на лице въ Върбовчець: тукъ срещнахъ жени и момичета, свършили по нѣкой другъ класъ (има и нисше женско земледѣлско училище). Върбовченци, тѣй интелигентни сами по себе, не се грижатъ за образованието на девицитѣ. Не е станало още навикъ, може-би. Или явлението се дължи и на смѣтливостъ. Ще харчите за дѣщеритѣ, да се изучатъ, а после тѣ ще се омжатъ и за стопанството на бащата не ще има никаква полза. Смѣтката е добра, но е домашна и, значи, не е за пазаря. Въ Върбовчець десетина млади хора съ гимназиално образование не намиратъ „прилика“ въ селото си, та си довеждатъ гражданки. А кой знае, какъ биха могли да се сгаждатъ гражданки-снахи съ селски свекърви..

Въ Ружинци е и малкото чудо на този край — учителъ „Данчо“. Той е най-младиятъ синъ на бай Стоянъ, единъ първенець въ тази бждеща паланка (голѣмъ имотникъ, държи хотелъ и гостилница). Едно семейство все отъ даровити хора. Най-възрастниятъ синъ на бай Стояна е отдавна въ Америка: владѣе тамъ обширенъ чифликъ (само лозята му били 800 декара). Срѣдниятъ синъ е търго-